

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6468 van 29 januari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Sri Lankese nationaliteit, op 23 oktober 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van “de beslissing van 10 september 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten” en “de beslissing van 6 februari 2007 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde”.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. LOOS, die loco advocaat J. BOUWSMA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de procedure.

1.1.1. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat hij de nietigverklaring vordert van “de beslissing van 10 september 2007 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten” en de schorsing vordert van “de beslissing van 6 februari 2007 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde”.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het volgende:

“(...) in casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker nooit een aanvraag tot vestiging heeft ingediend, zodat op 10 september 2007 ook niet zulke beslissing werd getroffen, doch wel een beslissing betreffende verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd hem betekend op 10 oktober 2007, waarbij hem tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Gezien de stukken van het administratief dossier kan er dan ook van worden uit gegaan dat het voorwerp van onderhavige procedure:

- enerzijds de beslissing van 10 september 2007 van de gemachtigde houdende het onontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreft;*
- anderzijds het hem op 10 oktober 2007 betekende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.”*

Aangenomen wordt dat verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring vordert van de beslissing van 10 september 2007 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, dat werd betekend op 10 oktober 2007, en de beslissing van 9 oktober 2007 waarbij hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, dat werd betekend op 9 oktober 2007.

1.2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan belang, in zoverre de vordering gericht is tegen het op 10 oktober 2007 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Zij betoogt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Bijgevolg zal dan, na eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene, die illegaal in het Rijk verblijft, ter kennis moeten worden gebracht. Zij meent dat er sprake is van een herhaald bevel, nadat reeds op 2 februari en herhaald bij beslissing van de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 4 mei 2006 het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is definitief en uitvoerbaar totdat de Raad van State er anders over beslist. Bovendien is er ook op 3 november 2006 een bevel gegeven aan verzoeker, en werd dit niet aangevochten.

1.2.2. Artikel 39/56 van de de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 3 november 2006, niet werd aangevochten binnen de wettelijke termijn. Derhalve is dit bevel definitief en uitvoerbaar. Verzoeker moet hier in principe gevolg aan geven. Het is voor eventuele tenuitvoerlegging vatbaar. De thans bestreden beslissing, de beslissing van 9 oktober 2007 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, dat werd betekend op 9 oktober 2007, bevat hetzelfde motief als het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 3 november 2006, met name “artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum”. De beslissing van 9 oktober 2007 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, dat werd betekend op 9 oktober 2007, maakt een herhaald bevel uit dat niet voor schorsing of nietigverklaring

vatbaar is. Het is niet gesteund op de weigeringsbeslissing van 10 september 2007 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De eventuele schorsing of nietigverklaring ervan wijzigt de rechtstoestand van verzoeker niet en de verwerende partij zal normaliter bij schorsing of annulatie dezelfde beslissing nemen, omdat de illegale verblijfstoestand van verzoeker blijft bestaan. Voor zover het beroep tegen de beslissing van 9 oktober 2007 waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, dat werd betekend op 9 oktober 2007, is gericht is het onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 3 september 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf. Op 10 september 2007 wordt beslist tot onontvankelijkheid van deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch bevindt betrokkene zich binnen de criteria die toelaten hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. Betrokkene heeft een beroepsprocedure bij de Raad van State lopen tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna CGVS) van 8 mei 2006. Dit beroep tot nietigverklaring werd ingediend op 2 juni 2006, zijnde voor de inwerkingtreding op datum van 1 december 2006 van de procedure van toelating, zoals bepaald in artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Het betreft in betrokkenes geval echter geen cassatieberoep aangezien een cassatieberoep voor de hierboven vermelde wetswijziging uitsluitend een beroep bij de Raad van State tegen een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen was, en het in dit geval een beroep bij de Raad van State betreft tegen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS. Bijgevolg kan betrokkene niet vrijgesteld worden van de hierboven vermelde voorwaarde.”

3. Onderzoek van het beroep.

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat uit artikel 9bis, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling in drie gevallen vrijgesteld is van de verplichting te beschikken over een identiteitsdocument: indien zijn asielaanvraag niet definitief is afgewezen, indien hij tegen een afwijzingsbeslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard en indien hij zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoonst. Verzoeker meent dat de dienst Vreemdelingenzaken steeds, geval per geval, en voorwaarde per voorwaarde, moet nagaan of de verzoeker al dan niet van de verplichting te beschikken over een identiteitsdocument is vrijgesteld. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt enkel dat de dienst Vreemdelingenzaken de tweede voorwaarde heeft onderzocht, doch geenszins aantoonst dat verzoeker op grond van de twee andere voorwaarden van zijn verplichting te beschikken over een identiteitsdocument evenmin kan worden vrijgesteld.

3.1.2. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog in essentie tot het opwerpen dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken heeft onderzocht of de asielaanvraag van verzoeker niet definitief is afgewezen en of verzoeker zijn

onmogelijkheid om het vereiste om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aan toont.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aan toont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

De bestreden beslissing motiveert de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch bevindt betrokkene zich binnen de criteria die toelaten hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. Betrokkene heeft een beroepsprocedure bij de Raad van State lopen tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna CGVS) van 8 mei 2006. Dit beroep tot nietigverklaring werd ingediend op 2 juni 2006, zijnde voor de inwerkingtreding op datum van 1 december 2006 van de procedure van toelating, zoals bepaald in artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Het betreft in betrokkenes geval echter geen cassatieberoep aangezien een cassatieberoep voor de hierboven vermelde wetswijziging uitsluitend een beroep bij de Raad van State tegen een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen was, en het in dit geval een beroep bij de Raad van State betreft tegen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS. Bijgevolg kan betrokkene niet vrijgesteld worden van de hierboven vermelde voorwaarde.”

In casu werd bij de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 3 september 2007 geen identiteitsdocument toegevoegd. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste asielaanvraag van verzoeker definitief werd afgesloten met een bevestigende beslissing van 4 mei 2006 van weigering van verblijf door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Verzoeker heeft op 2 juni 2006 een verzoekschrift ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van deze beslissing. De Raad van State is enerzijds geen asielinstantie. Anderzijds volgt hieruit dat bij de Raad van State geen cassatieberoep hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De tweede asielaanvraag van verzoeker werd definitief afgesloten met de beslissing van 6 februari 2007 tot weigering van inoverwegingname door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Verzoeker maakt derhalve met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij zich niet in een situatie bevindt zoals beschreven in artikel 9bis, §1, tweede lid, ten eerste van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaf in zijn aanvraag geen uiteenzetting betreffende het feit dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen, zodat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden en niet kon nagaan of verzoeker zich in een situatie bevond zoals beschreven in artikel 9bis, §1, tweede lid, ten tweede van de Vreemdelingenwet waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van "de motiveringswet van 29 juli 1991". Verzoeker betoogt dat de dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gemotiveerd waarom hij niet zou voldoen aan de voorwaarden tot vrijstelling van de verplichting te beschikken over een geldig identiteitsdocument, nu zij niet heeft vastgesteld dat zijn asielaanvraag definitief werd afgewezen en dat hij zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, niet op geldige wijze heeft aangetoond.

3.2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven al vermeld, wordt vastgesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch dat betrokkene zich binnen de criteria bevindt die toelaten hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Het tweede middel is niet gegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. MILOJKOWIC.